

Artforum

ILLARION
PAVLUK

VIDÍM,
ŽE VÁS
LÁKA TMA

Artforum

Ілларіон Павлюк
Я бачу вас цікавить п'ятьма
© Illarion Pavliuk, 2020
Originally published in 2020 under the title
“Я бачу вас цікавить п'ятьма”
by Vydavnytstvo Staroho Leva
(The Old Lion Publishing House), Lviv, Ukraine
Cover © Nazar Haiduchyk, 2020
Translation © Veronika Moscatello Goldiňáková, 2026
Design & Layout © Matúš Hnát, 2026
Slovak edition © Artforum, 2026

ILLARION PAVLUK

VIDÍM,
ŽE VÁS
LÁKA TMA

Každý život pozostáva z množstva dní, jeden beží za druhým.
Prechádzame sa po sebe samých, stretávame lupičov, duchov,
obrov, starcov, mladých ľudí, manželky, vdovy, sokov v láske.
Ale predovšetkým stretávame samých seba.

James Joyce: Ulysses

1. ČASŤ

PÁSMO
KAINA

1. KAPITOLA

ZASTÁVKA

Dodávka spomalila, zišla na krajnicu osvetlenú mesačným svetlom, zapraskali pod ňou zľadovatené kaluže a zastala. Žena sa ihneď zobudila a začudovane sa rozhliadla.

Po oboch stranách cesty sa v očakávaní snehu rozprestierali zamrznuté polia.

„Prečo stojíme?“ spýtala sa.

„Ešte niekoho naložíme,“ povedal Muž v červenom a kývol na ošarpaný betónový prístrešok zastávky pred nimi.

„Nie, nie, nie, tak sme sa nedohodli,“ rozhorčila sa žena. „Chceli ste odo mňa plnú sumu!“

„Ale prosím vás... Len prevezieme dieťa na druhú stranu.“

Zhasol svetlá a vypol motor. Rozľahlo sa ticho. V mesačnom svetle bolo dobre vidno zastávku pokreslenú postavičkami z kreslených filmov. Najmä Disneyho. Lenže vyobrazené boli tak škaredo, že nerozoznala všetky.

„Vaše dieťa?“

„Moje?“ rozosmial sa. „Kdeže! Nie. Ja len šoférujem.“

„A kam si sadnú?“

Žena sa pre istotu ešte raz obzrela: bola to dodávka s nákladným priestorom a len jedným pasažierskym dvojsedadlom, na ktorom sedela ona.

„Je to len jedno dieťa, žiadni oni,“ opravil ju Muž v červenom. „Trochu sa posuňte.“

„To pôjde bez rodičov?“

„Presne tak,“ zachmúrene prikývol Muž v červenom. „Postaráte sa oň? Na chvíľku.“

Zahmkala.

„Ďakujem pekne.“

„Myslím si, že prostredníctvom deti sa môžeme dozvedieť niečo dobré o sebe,“ vyhlásil Muž v červenom. „Nieкто sa to inak ani nedozvie.“

Žena skepticky zagúľala očami.

„Vidím, že ste filozof...“

Hodiny na palubovke ukazovali 23:55. Vzdychla si a znovu sa zapozerala von oknom. Čas sa ukrutne vliekol. Na ceste nikde nikoho. Ani vzdialené svetlá áut, ani budovy.

„Ako ste vraveli, že sa voláte?“ spýtal sa odrazu Muž v červenom.

Už sa chystala odpovedať, ale akosi sa zasekla. Ako by si nebola istá.

„Ja?“

„A kto iný? Vypadlo mi to...“ Muž v červenom si potľapkal po čele. „Hala! Spomenul som si. Hala.“

A usmial sa na ňu.

„Hala,“ zopakovala žena.

„Však?“ uistil sa Muž v červenom.

„Áno...“ neisto prikývla. „A to ho nieкто privezie? Toho malého.“

„Ju. Je to dievča. Nebojte sa, čochvíľa budete tam. Pekný Lom je hneď za mostom.“

Hala sa netrpezlivo zahniezdila. Vybrala telefón. Žiadny signál ani internet, ako inak.

„Tam je!“ zvolal zrazu Muž v červenom a ukázal na zastávku.

Pod betónovým prístreškom sa objavila osamotená postava asi šesťročného dievčatka v kabátiku a pletenej čiapke.

„Kde sa tu nabrala?!“ začudovala sa Hala. „Prišla pešo či ako... Veď je noc! Čo len tak sedíte?“

„Veď vydržte!“ zarazil ju Muž v červenom.

Až dievčatko rytmicky zatlieskalo a ticho preťal jasný vysoký zvuk. *Tlesk! Tlesk-tlesk!* Chvíľu len tak postávalo, akoby si obzeralo vlastné ruky a potom znovu: *Tlesk! Tlesk-tlesk!*

„Dajte jej pár minút,“ poprosil Muž v červenom. „Musí si zvyknúť.“

„Čo? Čo si musí?“

Vzdychol.

„Nie je ako ostatné deti.“

Hala sa naklonila dopredu a uprela pohľad na detskú postavu. Dievčatko si pritislo dlane na tvár, smiešne krútilo hlavou a dívalo sa cez prsty.

„Nechápem, kto pustil také maličké dievčatko samo?“ nedalo pokoj Hale. „Poznáte jeho rodičov?“

„Hej...“ povedal potichu. „Hotovo, zvykla si! Choďte!“

„Kto?“ nechápala Hala.

„Choďte k nej, vezmite ju a ideme.“

„Ja?!“

„Len ju chyťte za ruku ruku a hotovo.“

„Prečo ja?“ rozhorčila sa Hala. „Vy ju máte odviezť, vy si po ňu aj choďte...“

„Mňa sa zľakne a utečie,“ odsekol.

„Vy ste sa zbláznili! Choďte si tam sám!“

„Ujde a už ju za nič na svete nenájdeme. Jasný?“

„Nič mi nie je jasné a nikam nejdem!“ Hala si prekrižila ruky na prsiach a zastrčila dlane pod pazuchy.

„Veď ju len vezmite za ruku. To je také ťažké?“

„Ale čo to má znamenať?!“

„Viete, je to svojské dieťa.“

„Stačilo, volám políciu! Nech to riešia oni...“

Vybrala telefón a vtom si spomenula, že nemá signál. Bez prehnaných očakávaní ho priblížila k čelnému sklu. Ničovité nič.

Muž v červenom spustil okno a zapálil si. *Tlesk! Tlesk-tlesk!* ozvalo sa zo zastávky.

„Čo ste si vôbec mysleli, keď ste súhlasili, že ju odveziete?“

„Niekto predsa musí voziť ľudí...“

„A prečo sa vás bojí?“

„Mňa sa boja mnohí,“ pokrčil plecami Muž v červenom. „Najmä deti.“

„Trepete dve na tri...“ vzdychla si Hala. „Určite jej tam je zima.“

On otočil kľúčom. Ozvalo sa cvaknutie a rozsvietila sa prístrojová doska.

„Mínus tri.“

„Úplný absurd...“ zamrmlala si popod nos Hala a zapla si bundu.

„Zle počuje,“ upozornil ju Muž v červenom. „Hovorte tak, aby vám videla na pery...“

„Ale aby ste vedeli, zajtra všetko nahlásim polícii. Toto nie je normálne!“

Otvorila dvere a vykĺzla von. Muž v červenom sa usmieval. Hala podišla k dievčatku, natiahla k nemu ruku a ono ju chytilo: vôbec sa nezačudovalo ani nezľaklo. Hala si k nemu čupla a ponaprávala mu čiapku. A papierovou vreckovkou mu utrela nos.

„Vravel som,“ mrmlal si sám pre seba Muž v červenom a zapol motor, „stačí jej dať ruku a hotovo.“

Auto naštartovalo, rozsvietili sa svetlá. Hala zdvihla ruku, akoby stopovala, a on sa nenáhľivo dokotúľal k zastávke.

„Dobrý večer!“ pozdravila ho s dievčatkom na rukách. „Môžete nás vziať do Pekného Lomu? To je hneď tu, za mostom.“

„Nastúpte,“ prikývol Muž v červenom.

„Slniečko, sadni si tu, k ujovi,“ povedala Hala.

Ale dievčatko sa k nej vystrašene prítúlilo a vystrašene zakvílilo: „Íííí“.

„Počkajte,“ Hala sa rozpačito usmiala. „Chvíľku vydržte, hneď si zvykne.“

Dievčatko si zaborilo tvár do Haliných vlasov a Hala ho mlčky hladila po chrbte. Nakoniec sa otočilo k Mužovi v červenom, dlaňami si zakrylo tvár a hľadelo naňho pomedzi prsty.

„Taká veľká baba a bojíš sa.“ povedal on. „No teda!“

„Nie je ako ostatné deti,“ vzdychla Hala. „Ona je svojská. Chápate?“

Malá sa nakoniec dala usadiť a Hala tiež vyskočila na sedadlo. Dievčatko malo v uchu načúvací prístroj.

„A ako sa voláš, maličká?“ nahlas sa spýtal Muž v červenom.

Dievčatko neodpovedalo, vystrelo ruky pred seba a rytmicky zatlieskalo. *Tlesk! Tlesk-tlesk!*

2. KAPITOLA

DIEVČATKO, KTORÉ VEDELO ČÍTAŤ Z PIER

Decembrové slnko, žiarivé a zubaté, posmešne štekľilo líca a pokúšalo klamlivým teplom, ktoré tak veľmi pripomínalo závan jari. On sedel na úzkom drevenom sedadle na korbe vétriesky. V diaľke sa premietal nerovnomerný tmavý pás lesa a len sivé betónové stĺpy dodávali monotónnej krajine aký-taký rytmus. Vétrieska sa kymácala v akomsi bizarnom trochu křčovitom tanci. Pri pohľade do očí tej, s ktorou tancuješ, sa zvyšok sveta rozplýva do vyblednutého, rozmazaného obrazu a kým hrá hudba, skutočnosť je len odleskom lemujúcim jej tvár.

Zvyšok sveta v tej sekunde lemoval pokojnú až clivú tvár jeho matky.

Rozhodol sa ísť s ňou, na korbe, nevšimľal si náreky vzdialených a málo známych príbuzných. Ktosi sa mu snažil zapnúť kabát, niekto iný mu vnucoval svoju čiapku... Nakoniec ich nechali osamote. Jeho a ju, na poslednej spoločnej ceste v tomto živote: po dlhej Kom-somolskej (hoci ju už dávno nejako premenovali) ulici rovnej ako oje, ktorá sa tiahla celým mestom a potom ďalej až po cintorín.

Mama vyzerala ako živá. Nanajvýš unavená. Ani trochu sa nepodobala na zmäknuté voskové tváre, ktorých

dôverne známe rysy nebolo možné rozpoznať. Zdalo sa, že len privrela viečka, aby si oči na chvíľku oddýchl od únavy. Na chvíľu prižmúrila oči, ale stále počúva. Vyzerala, ako keď mu vravievala: „Hovor, hovor, ja len trochu dám odpočinúť očiam.“ Nebyť tej hlúpej stuhly s krížikmi na čele... Načo sa vôbec pripevňujú na čelo stužky?! Možno ju mal odmietnuť. Nemal rád rituály. Pohrdal všetkými tými „lebo tak sa to patrí“. Lenže tentokrát nevládal vzdorovať. Jednoducho nevládal...

Ladový vietor mu podchvíľou neľútostne zotieral slzy z tváre, prísnou fackou ho vracal do reality, no on sa potom znovu ponáral do víru myšlienok. Južná krajina prahnúca po snehu vtedy strácala jasné obrysy a rozpadala sa na dve večné rieky: svetlú nebeskú s plávajúcimi zdrapmi roztopených oblakov a tmavú pozemskú s nesúvislými, podivuhodne členitými brehmi... A len pokožka stiahnutá od zaschnutých slz mu pripomínala, kde je a čo tam robí.

Neudržel sa, trochu sa nadvihol a tú hlúpu stužku z maminho čela strhol. Položil jej dlaň na zápästia. Mala ich studené... Kým otec žil, často ich maľoval. Jeden taký obraz, maľovaný olejom na dreve, im visel na stene. Ako malý neveril, že sú to mamine ruky. Povedal jej to. Ona sa zasmiala a pôvabne ich zložila, presne ako na obraze. Okamžite uveril. A povedal, že si ani neuvedomil, aké sú krásne. Nikdy si to nevšimol. Ale na obraze to vidno hneď. „To preto, že ma ocko veľmi ľúbil,“ povedala. Vtedy tomu vysvetleniu vôbec nerozumel.

Neskôr ho mnohokrát prekvapilo, že si cestu na korbe nákladiaku, kde ho nemilosrdne šľahal vietor, pamätá do najmenších podrobností, a po tom, čo sa dialo neskôr, na cintoríne, mu v pamäti nezostala ani stopa. Vybavuje si, čo cestou hovoril mame, čo si myslel, čo cítil. Ale pohreb... Ani ako prišli, ani ako spúšťali

truhlu... Pobožkal ju predtým? Hodil na truhlu povestnú prvú hrst? Plakal? Kam potom šiel? S kým? Nie, nič z toho mu v pamäti nezostalo. Iba tupá, vysilujúca bolesť a pokožka na lícach napätá od zaschnutých slz.

A ešte to dievčatko. Či skôr jej svetlá tvárička lemovaná ľahkými kučierkami bola to jediné, čo si z cintorína zapamätal. Videl ju dva razy. Prvýkrát, keď sa medzi ponurými tmavými kabátmi mihla jej svetloružová bundička. Prekvapene si všimol, ako zvláštne a nemiestne vyzerá také anjelské dieťa vedľa hrobu. Pýtal sa, kto ju mohol priviesť so sebou a najmä prečo. Potom však zmizla medzi ostatnými preňho rovnako cudzími ľuďmi a spolu s ňou aj myšlienky o nej. Zrejme by na ňu bol zabudol tak ako na všetko ostatné, keby sa neobjavila druhý raz.

Sedel pri hrobe. Zostal tam už sám. Ľudia sa už možno rozišli a možno stáli opodiaľ, aby sa mohol nerušene rozlúčiť... Dobre si zapamätal oblohu, ako bielu zimnú riekku pokojne plynúcu do diaľky. A vietor, čo predtým náhle utíchol, mu znovu začal nežne strapatiť vlasy. Pri niesol vôňu mora a krik čajok, akoby sa mu snažil jemne pripomenúť, že život napodiv ešte plynie. Ale všetko to bolo také vzdialené... Natoľko vzdialené od čerstvej zeminu zahádzanej umelými kvetmi, že tomu neuveril.

Vtedy si k nemu nečakane prisadlo to dievčatko. Preplietlo si prsty, priložilo si ich k tvári a pozrelo naňho ako cez priezor na rytierskej prilbe. Nevdojak sa usmial, v ten deň prvý raz.

„Hej,“ zašepkal, „ahoj!“

Dievčatko ho naďalej mlčky pozorovalo spoza „masky“ z prstov.

„Ja som Andrij,“ vystrel k nej ruku.

Dievčatko sa smiešne nahlo, aby cez svoj „priezor“ dovidelo na jeho dlaň. Potom si „masku“ konečne zložilo. Mohlo mať asi tak päť. Možno šesť. Malo modré oči.

Podobá sa na Alicu, pomyslel si. Dievčatko sa usmialo ako slniečko. Andrij zažmurkal, mihalnicami zotrel závoj slz a znovu sa usmial. Dievčatko mu pozorne a prenikavo hľadalo do tváre, akoby ju prehmatávalo, ale Andrijovi sa nepodarilo zachytiť jej pohľad.

„A ty sa ako voláš?“ spýtal sa.

Akoby ho nepočula.

„Ty plačeš!“ prehovorila s pohľadom upretým na jeho líce.

„Už nie,“ odvetil a utrel sa.

Až vtedy si za jej uškom všimol maličkú mušličku načúvacieho prístroja. Nahlas a jasne zopakoval:

„Neplačem!“

„Viem čítať z pier,“ trochu naťahovala samohlásky, ale hovorila zreteľne.

„Aha,“ zrozpačitel.

Dievčatko si znovu prepletlo prsty, pritislo si ich k tvári a zadávalo sa na rakvu zasypanú umelými kvetmi. Ako cez lupu.

„Ona je teraz v raji?“

„Nie... Raj je tam, kam odlietajú vtáky. A ľudia odchádzajú do neba...“

Pokrútila hlavou.

„Ľudia tam odchádzajú a vtáky odlietajú. Potom sa vracajú... A odlietajú... A vracajú sa a odlietajú...“

Dievčatko zdvihlo ruku a lietalo ňou sem a ta. Znovu sa usmial. A zrejme po prvýkrát si všimol, ako je slnečno. Ako je odrazu slnečno.

„S kým si tu?“ spýtal sa.

Vystrela prštek a ukázala naňho.

„S tebou,“ smiešne zvrátila noštek.

„Myslím tvojich rodičov. Sú tu?“

Nevedel, či ho počula, alebo nie. Možno vždy nestíha čítať z pier. Dievčatko sa pozeralo kamsi cez neho.

Chcel sa spýtať znovu, ale ona nadvihla dlane k očiam a zatlieskala. *Tlesk!* A hneď znovu: *tlesk-tlesk!* Až potom povedala:

„Len ocko.“

Prikývol a pomyslel si, že je čas ísť. Lebo všetci, aj otec tohto zvláštneho dievčatka a mnohí ďalší neznámi ľudia, stoja a čakajú, kým ho konečne omrzí lúčenie...

„A ako sa teda voláš? Je to tajomstvo?“ znovu sa spýtal Andrij.

Zatvorila priezor z prstov a odpovedala mu otázkou:

„Máš deti?“

„Nie,“ uvedomil si, že to je prvýkrát, čo ho otázka o deťoch nevyviedla z miery. „Sám som ešte dieťa.“

Priezor sa otvoril a cez dlaničky sa vynoril nedôverčivý úsmev.

„Vôbec nie si dieťa,“ dievčatko pokrútilo hlavou. „Pozri, aký si veľký!“

Presne, pomyslel si. Dvojmetrovy, stokilový, topánky štyridsať šestky. A predsa som dieťa. Len ma mama nechala samého. A nestihol som sa ani rozlúčiť.

Andrij si nevšimol, kedy odišla. Jednoducho zdvihol pohľad a bola preč. Poobzeral sa, ale nevidel nič okrem múru rovnakých kabátov. Škoda, že sa ani nedozvedel, ako sa volala...

Ako dlho tam bol? Podišiel k nemu aj niekto iný? Možno ho nakoniec odvedli za ruku, ako to býva s neúšiteľnými príbuznými, ktorých videl na cudzích pohreboch. Nič z toho si Andrij nepamätal. Zato mu navždy utkvelo v pamäti, že pri tom hrobe uprostred chladného špinavého cintorína si prvýkrát v živote vedel celkom živo predstaviť seba ako otca: na chvíľu sa mu vyjavila scéna, v ktorej bolo to cudzie dievčatko, také jasné a nevinné, jeho dcérou... Potom si prekvapene uvedomil, aká žiarivá je tá predstava šťastia.

Veď napokon aj s Alicou sa rozišli pre dieťa. Cudzie dieťa. Cudzie dieťa, ktoré jeho priateľka čakala.

Za oknami sa mihali južné dediny, ktorým sa vyhol sneh. Na hrboľatom asfalte rozbitom od kamiónov sa leskli zamrznuté kaluže. Schyľovalo sa k večeru.

Nešoféroval rýchlo ani pomaly a rozmýšľal o tom, že život je ako ring. A človek skôr či neskôr schytá úder. V zápase proti jeho veličenstvu Osudu je to nevyhnutné, aj keby sa uhýbal ktovieako majstrovsky. Preto kým má síl, musí bojovať ďalej. Inak to nejde. Len čo zloží ruky, Osud ho okamžite zaženie do rohu, kde ho poľahky dobije na smrť. Taká naivná bola Andriuchova filozofia. Jeho náboženstvo. Navyše veril, že ten zápas môže skončiť v jedinej polohe: na lopatkách, kým rozhodca počíta: „Tri... Dva... K.O.! Tri... Dva... K.O.“ Človek buď vstane a vydrží ešte trochu... Alebo nie. Ale poraziť Osud je podľa Andriuchovho presvedčenia nemožné.

A Andrij zatiaľ údery znášal. Zatiaľ áno.

Myslel na to neznáme dievča. Na to, že mu zvláštnym spôsobom dodalo silu nevzdávať sa. Predstavil si fontánu v parku počas letného dňa. Neďaleko bolo detské ihrisko, z ktorého sa nepretržite valí radostný a bujarý džavot. Vôbec nie otravný, práve naopak, dopĺňa aj šum vody, aj slnečné odlesky v kalužiach, aj dúhu v obláčiku drobných kvapiek. V predstavách kráčal popri fontáne a viedol za ruku dievča, cupkajúce po múriku. Presne to svetlovlásé s načúvacím prístrojom za uchom. Ona niečo neprestajne rozpráva, ale on ju nepočúva, len sa na ňu díva a premýšľa, aká je skvelá. A ako veľmi sa podobá na Alicu.

Je vôbec možné, aby sa to dieťa podobalo na Alicu? Vlastne ani nezáleží na tom ako veľmi. Veď ak sa mu zdalo povedomé toto dieťa, je možné, aby si nevšimol

podobu v Alicinom? A prečo o ňom premýšľa ako o cudzom? Je Alicino, vari to nestačí? Bolo by krásne prechádzať sa letným parkom tak, spolu... Byť si nablízku.

Spomenul si, ako sa s Alicou zoznámili. Reštaurácia praskala vo švíkoch, nebol voľný ani jediný stolík, dokonca ešte aj pri bare bolo plno. Vonku lialo. Alica zaklamala čašníkovi, že na ňu vnútri niekto čaká, predierala sa davom a hľadala voľné miesto pri stolíku:

„Ahoj. Zachrániš premoknuté dievča?“ s týmito slovami si sadla oproti nemu.

Mlčal presne tri sekundy a potom potichu odvetil:

„Môžem ju aj zohriať.“

Zasmiala sa krásnym zvonivým smiechom. Objednala si varené víno. A on sa rozplynul v jej očiach, ktoré akoby len čakali príležitosť znovu sa zasmiať.

Pred niekoľkými rokmi si k nemu rovnako živelné a krásne dievča prisadlo v Marseille a on na svoju dôverčivosť draho doplatil. Veľmi draho. V ten daždivý večer, keď sa zoznámili s Alicou, najdrahšie, čo mal Andrij vo vrecku, nebol obsah peňaženky, ale peňaženka samotná, preto riziko vyhodnotil ako zanedbateľné. A aj Alica bola zjavne celkom iná. Zdalo sa, že ju skutočne najväčšmi zaujímalo len varené víno a možnosť zohriať sa. A neskutočnú príťažlivosť vyžarovala mimovoľne, nevedomky, bez cieľa či dôvodu.

Ich románik bol búrlivý, niekedy až priveľmi. No, keď sa hádali, boli rovnako hlasné, ako keď si jeden druhého vychutnávali. Jedno však často splývalo s tým druhým a mohlo sa zdať, že to pulzovanie vášne obom dokonale vyhovuje. Lenže ona sa s ním pričasto zahrávala a on bol priveľmi prchký a raz jedna hádka neprešla do milovania: v akomsi hlúpom záchvate jej cez plece štekol čosi príkre (asi použil slovo „nikdy“), zabuchol dvere a už sa nevrátil.

V ten večer mu volala, ale Andrij nedvihol.

Vydržal sedemdesiatsedem dní. Ráno sedemdesiateho ôsmeho dňa sám seba presvedčil, že to číslo je dosť významné na to, aby pokorilo jeho pýchu. Okrem toho bol pondelok. A na začiatok nového života neexistuje lepší deň ako pondelok. Možno už len prvý január. No keďže do januára zostávala ešte celá večnosť, rozhodol sa zavolať.

Ale ona ho zradila.

Stretli sa ešte v ten deň, románik vzplanul ešte prudšie. Jeden po druhom sa mihali úžasné, vyčerpávajúce dni závratnej vášne, pomedzi to obaja chodili do práce, kde väčšinou len hľadali zámienku, ako sa odtiaľ čo najskôr dostať.

Raz sa však Alica vrátila domov celá nesvoja a vytiahla snímku z ultrazvuku. Tehotná. Trinásť týždňov. Interrupcie sú povolené do dvanásteho. Rozhorčoval sa, veď čo spraví jeden týždeň? Čo sa za týždeň zmení? Ona smutne povedala, že pre lekárov je dôležitý dokonca aj deň, nie len týždeň, pretože zákon je zákon.

Andrij sa zamkol v spálni a usiloval sa zžiť sa s myšlienkou, že sa stane otcom, bál sa toho ako čert svätenej vody. Alica naňho netlačila, uvedomovala si, že potrebuje čas. S najväčšou pravdepodobnosťou by to prijal. Lenže v ten večer ho čosi popchlo otvoriť v telefóne kalendár a vyrátať, čo bolo pred trinástimi týždňami.

Odišiel od nej v prvý letný týždeň, teda pred deväťdesiatimi šiestimi dňami. A trinásť týždňov, to je deväťdesiatjeden dní. Prepočítal to ešte raz. A ešte raz. Povedala, že pre lekárov je dôležitý dokonca aj deň. A on tých dní narátal až päť... Nie je to jeho dieťa. Nie je vylúčené, že by sa s tým zmieril. Veď ani on nebol svätec. Ale hrýzla ho jedna myšlienka. Posteľnú bielizeň Alica mení v sobotu a piaty deň po jeho odchode bol štvrtok. To

znamená, že ani nevymenila bielizeň... Žalúdok sa mu skrútil v bolestivom krčí.

Pred očami mal jedinú scénu: ich posteľ, Alica natáhuje svoje krásne nohy, v pološere spálne vyzerajú ako vyrezané zo slonoviny a ktosi odporne dychčiaci sa k nej žiadostivo prediera po plachtách, na ktorých ešte div nie deň predtým spal Andriucha.

„Aj som si myslel,“ zašepkal kalkulačke a ani si nevedomoval, že hlboko v duši celý ten čas od Alice čakal nejaký krok. Od ich prvého stretnutia, ktoré mu pripomenulo známosť v Marseille, Andrij neveril, že šťastie môže prísť len tak bez vlastného pričinenia.

Za dve minúty si pobalil svoj vojenský batoh. Nahádzal doň najmä ponožky a tričká. Druhé nohavice, ešte jednu mikinu, vojenský nôž. Zvyšok mal na sebe. Alica im prihrievala večeru a ani si nevedomila, že odišiel. Buchli dvere alebo sa jej to zdalo? „Andrij, si to ty?“

A čakala odpoveď.

Keď Andrij obchádzal výtlky na vyjazdenej Mykolajivskej diaľnici, opäť si v duchu prehrával stretnutie s Alicou a nanovo prežil trpké dva rozchody. Najmä však znovu vdýchol rozkoš tých sladkých týždňov zmierenia. Na okamih sa mu z toho nepredstaviteľného šťastia znovu zakrútila hlava.

Vtom si spomenul: to ona mu volala!

Zavolala mu včera prvýkrát po troch mesiacoch, ešte aj v najnevhodnejšej chvíli, akú si len mohla vybrať: v noci, keď sa ponáhlal z Kyjiva za chorou mamou a nechýbalo veľa a bol by zletel z rozbitej cesty. Nevzal to. Asi volala ešte niekoľkokrát, ale Andrij na telefón zabudol, len čo stíchol. Nespomenul by si na to ani teraz, keby ho myšlienky nepreniesli od ponurej rakvy k dievčatku v ružovej páperovej bundičke. Z ringu, kde ho za revu davu mláti Osud, do parku, kde v prúdoch fontány

tancuje dúha a v jeho dlani spočíva dcérkina rúčka. Odrazu pocítil, že je pripravený zabudnúť na toho cudzinca, ktorý sa votrel do ich hodvábnej bielizne, ešte teplej od Andriuchovho tela, dokonca bol pripravený priznať, že aj on je na vine, pretože v sebe nenašiel silu na normálny ľudský rozhovor. Bol na to pripravený! Len keby v jeden deň mohol viesť dcéru po múriku okolo fontány. A nech by aj vedľa nich vykračovala Alica. A dieťa tak či onak príde na svet, tak čo na tom záleží.

Tá myšlienka ho tak neuveriteľne hriala pri srdci, až sa Andrij rozhodol, že na druhý deň zájde za Alicou. Koniec koncov, ak mu volala, asi niečo potrebuje.

Čo vlastne? Čo uprostred noci tak súrne potrebovala jeho bývalá?